

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Casparis Ziegleri De Episcopis eorumq[ue] juribus,
privilegiis, & vivendi ratione, Liber Commentarius**

Ziegler, Kaspar

Norimbergæ, 1686

X. De Patriarchâ Hierosolymit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61543](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61543)

CAP. X.
De Patriarchâ Hierosolymitano.

I.

Inter univerſas metropolitanas Sedes ſupra dixi eminuiſſe, & reliquis adeo palmam præripuiſſe tres potiſſimum, Romam in Italiâ, Alexandriam in Ægypto, & Antiochiam in Cœle Syriâ. Hiſce in Concilio Nicæno aſſociata fuit Sedes Hierosolymitana, haſq; proximo gradu inſequi juſſa eſt, *can. 7. ἐχέτω τὴν ἀρχιερασίαν.* Non quidem, quod hujus Concilii tempore Hierosolyma, (quæ & Ælia tùm dicebatur, *l. 1. §. 6. ff. de cenſib.* ab Imperatore Adriano, qui Ælius dictus fuit, vid. Jacob. Gothofred. *ad Philoſtorgii lib. 7. c. 11.*) vel metropolis, vel ex maximis Romani imperii Urbibus una eſſet, quanquam & ipſa non uſque adeo exigua exiſteret, ſed ex eâ ratione id factum videtur, quod in illâ Urbe Servator noſter paſſus & crucifixus, humaniq; generis redemptio peracta eſſet, quodque cæteræ omnes Eccleſiæ ex illâ, quæ Hierosolymis fuerat, initio eſſent propagatæ. Priorem rationem exponit Theodorus Baſſamon ad *can. 6.* Concilii Nicæni: ἐπιμήθη ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς διὰ τὴν ſωτηριώδη ἔχρισίν πάθη. *Honoratus eſt ejus Epiſcopus propter ſalutiferam Chriſti paſſionem.* Altera patet ex eo, quod Hierosolyma, mater Chriſtiani nominis, ab Juſtino *in epiſt. ad Hormiſdam Papam*, & mater Eccleſiarum *in epiſtolâ Synodicâ* Concilii Conſtantinopolitani ad Damafum Papam, vocatur.

II. In Synodo Nicæna Epiſcopus Hierosolymitanus accepit quidem ἀρχιερασίαν ἢ πριῆς, ſed πριῆς tantum. Additur enim illic: τῇ μητροπόλει ſωζομένης ἔοικας ἀξιώματι, *ſalvâ metropolis propriâ dignitate*, ne quis exiſtimet, eum etiam quoad metropolitana jura tribus illis exæquatum fuiſſe. Quanquam igitur Hierosolymitanus quartus eſſet inter præcipuos Epiſcopos, non tamen metropolita erat, neque πριεσβεία metropolitana acceperat. Metropolitanus namque Palæſtinæ, iſ erat Epiſcopus Cæſareenſis, proprium ἀξίωμα ſervandum præcipitur, & illi Hierosolymitanus, qui inter Palæſtinæ Epiſcopos erat, dicto, ut antè, tenebatur eſſe audiens, quomodo & in aliis provinciis Epiſcopos facere oportebat. Et hæc igitur ratione cæteris metropolitanis antiſtabat Hierosolymitanus Epiſcopus non re, ſed titulo, non poteſtate, ſed honore metropolitanus, ſuberat enim Cæſarienſi Epiſcopo, qui verus erat illius provinciæ metropolita. Atque iſta vel ignorarunt, vel minus confideratè in canones Concilii Nicæni commentati ſunt Theodorus Baſſamon & Johannes Zonaras, putantes, ideò Epiſcopo Hierosolymitano *προεδείαν* datam fuiſſe, quod urbs ea inter alias Palæſtinæ, Arabiæ, Phœnicia; Urbes excelleret, ac ſi Concilii Nicæni tem-

pore ei talis excellentia competiisset. Rectius in paraphrasi Arabicâ canonem Nicænum interpretatur Josephus Ægyptius, cujus verba hunc in modum vertit Gvilielmus Beveregius: *Quandoquidem ita obtinuit consuetudo de magnificiando Episcopo Hierosolymitano, eoque honorando; hoc ei permaneat, dummodo ipse metropolitano, ad quem thronus pertinet, honorem, & primatum, & potestatem, & reverentiam suam conservet: quoniam ille dignior est principatu, quem etiam habuit, utpote qui ἑξαρχος fuit. Siquidem Patriarcha super istum thronum constitutus est, atque eo etiam nomine honoratur, ob nobilitatem locorum, quæ sub ejus sunt potestate.*

III. Manet igitur Concilii Nicæni tempore Episcopum Hierosolymitanum habuisse tantum potestatem suarum parœciarum, ut alii simplices Episcopi, accepisse autem ἀρχιεπισκοπικῆς καὶ πρῆτης, hoc est, jus sedendi illico post tres illos sæpè dictos primarios Episcopos, & sic ante suum Metropolitanam, cui subiectus erat. Nec dubito, haud invitum jure hoc περὸς τὴν κατὰ Κεσάρειαν metropolitica, ipsumque sibi adhuc subiectum haberet Hierosolymitanum tam insigni honore decoratum, cum præsertim non aliud fundamentum ejus prælationis subesse animadverteret, præterquam quod id fieri audiret in gratisimam memoriam redemptionis nostræ ibi peractæ, quam ipse sanctissimam habebat. Et vitio utique verti potuisset ei, si Episcopo Urbis illius, in quâ se ἱεροπόλην καὶ θεὸν ἡ. ε. μελέτην περὶ θεοσεβείας habere credebant Christiani plerique omnes, inanem istum honorem exhibere noluisse.

IV. Episcopus Hierosolymitanus tum, cum Concilium Nicææ celebraretur, erat Macarius, cui primo jus istud ad successores propagandum collatum fuit. Et quidem tum ipse, tum successor ejus Maximus honore hoc contenti erant. Sed qui Maximum excepit, Cyrillus altiores spiritus trahens plus sibi tribuere haud fuit veritus. Etenim post susceptum Hierosolymorum Episcopatum de jure Metropolitano adversus Acacium Episcopum Cæsareæ controversiam moverat, tanquam Apostolicam sedem obtinens. Uti testatur Sozomenus *lib. 4. c. 25.* & Theodoret. *lib. 2. c. 27.* Sed facile eum coercuit, & potestatem metropolitica adversus eum exhibuit Acacius, dum eum ab officio & Sede suâ dejecit, successore Herennio. Herennium excepit Heraclius, & hunc porro Hilarius. Post Hilarium prior ille Cyrillus sedem Hierosolymitanam recepit, uti docet idem Sozomenus *cap. 30.* Utrum illis omnibus bene convenerit cum Episcopo Cæsariensi, & annon ipsi quoque ad fimbrias suas dilatandas moliti subinde aliquid fuerint, non est, quod solliciti simus. Cum autem decessisset Cyrillus, successit Johannes, quem reprehendit Hieronymus *epist. ad Pammach.* quod omisso suo metropolitano ad Alexandrinum episcopum de criminibus sibi objectis scribere maluisset. Verba adduxi *cap. anteced.*

V. Post

V. Post Johannem Hierosolymitanam sedem tenuit Juvenalis, cujus memoria extat in Concilio Ephesino & Chalcedonensi. Et fuit is quidem orthodoxæ fidei assertor strenuus; *πλεονεξίας* tamen suam & ambitum tegere non potuit, quin aperto Marte ultra *τὴν ἀιολογίαν τῆς πμῆς*, etiam jurâ patriarchica sibi vindicare contendit. Refert de eo Leo Papa *epist. 62.* quæ est ad Maximum Antiochenum, *Sicut etiam in Ephesinâ Synodo, que impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Juvenalis Episcopus ad obtinendum Palæstinæ provinciæ principatum credidit se posse sufficere, & insolentes ausûs per commentitia scripta firmare &c.* Non obtinuit quidem autoritate Synodî Ephesinæ, quod voluit, Juvenalis; sed usurpare tamen sibi *τὴν κῆρ* in Palæstinâ provinciâ non destitit, & pari contentione cum Maximo Episcopo Antiocheno eam sibi subjugare annisus est porrò. Obiter verò notandum, Palæstinam olim unicam tantum tempore Concilii Nicæni fuisse provinciam metropolitano Cæsariensi subiectam, tempore autem Theodosii Magni divisam fuisse in duas provincias, & non multo post in tres, Palæstinam videlicet primam, secundam & salutarem. Vid. Jacob. Gothofredus *ad l. 30. Cod. Theod. de erogat. milit. annon. & ad l. 3. C. Tb. de protostasiâ.* Ista divisio sine dubio ansam dedit Episcopo Hierosolymitano, ut putaret, Episcopi Cæsariensis diœcesin hâc ratione imminutam & quodammodo vacantem esse, sibi; adeò licere eam occupare vel integram vel ex parte. Obtinuit igitur & quidem ut videtur per intercessionem Episcopi Constantinopolitani eam in rem Rescripta Imperatoria, distractæq; sunt Arabia, duæ Phœnicæ & tres Palæstinæ & adjudicatæ Sedi Hierosolymitanæ. Sed cum executionem deprecaretur Episcopus Antiochenus, transactione controversiam componere placuit, ita ut Arabia & duæ Phœnicæ remanerent sub jurisdictione Ecclesiæ Antiochenæ, tres verò Palæstinæ cederent Hierosolymitanæ, quam utriusque conventionem Synodus Chalcedonensis *act. 7.* confirmavit, uti recensui *cap. antec.*

CAP. XI.

De Primatibus, Archiepiscopis & Metropolitanis.

I.

PRomiscuo in usu sæpè ista sunt vocabula, & propterea sub uno capite eorum conditio à nobis consideranda. Primates in genere dicuntur omnes, qui primum in societate aut collegio locum & gradum sustinent. Quâ ratione primates officiorum dicuntur in *l. 13. C. de susceptor.* item primates Urbium, vicorum, castellorum *l. 13. C. Theod. de desertor.* *l. 4. C. Tb. de decurion.* *l. 4. C. Tb. de ministr.* & *peric. tut. l. 4. C. Tb. de collat.*

Z 2

donat